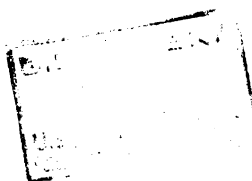

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

kl. 34 i, 96/20

Nr 25157.

Kl. 34 i, 27/01.

Leo Leopold Levit
(Praga, Czechosłowacja).

A 47 b 96/20

Łącznik do części mebli lub budynków, dający się rozłączać.

Zgłoszono 22 listopada 1935 r.

Udzielono 28 czerwca 1937 r.

Pierwszeństwo: 21 marca 1935 r. (Austria).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest łącznik rozłączalny do części mebli lub budynków. Łączniki, stosowane obecnie, posiadają tarczę, zaopatrzoną w mimośrodową powierzchnię i w hak, działający na tylną stronę tej powierzchni, przy czym jedna łączona część jest zaopatrzona w tarczę, a druga — w hak. Wymieniona tarcza obraca się naokoło czopa śrubowego lub też osadzonego w odpowiedniej osłonie. Łączniki takie posiadają tę wadę, że przy silnym pokręceniu tarczy jej mimośrodowa powierzchnia ulega łatwo uszkodzeniu szczególnie w tym przypadku, jeżeli jest wykonana w postaci rowka spiralnego.

Łącznik według wynalazku składa się z uszka i z kolistej tarczy, która jest zaopa-

trzona w spiralne wycięcie, tworzące hak. Tarcza nie jest osadzona na czopie, lecz umieszczona w osłonie o kształcie puszk i pokręca się w niej. Zbędne jest więc łożysko na czop. Przy łączeniu uszka z tarczą hak tej ostatniej, wsuwany w uszko, zespała je z osłoną, która tworzy prowadnicę dla tarczy. Osiąga się więc niezawodne połączenie, które nie rozluźnia się przy działaniu wstrząśnień. Grubość tarczy może być stosunkowo mała, przy czym nie wygina się ona podczas łączenia jej z uszkiem, ponieważ nie jest osadzona na czopie, a działa na nią jedynie siła cisnąca. Zewnętrzny koniec wycięcia spiralnego jest zaopatrzony w oporek, ograniczający obrót tarczy w położenie rozłączne. Zamiast spiralnego wycięcia

można stosować dwa wycięcia, wykonane symetrycznie, co umożliwia obracanie tarczy w dwóch przeciwnych kierunkach (w prawo i w lewo). Przy tym wykonaniu linia spiralna jest bardziej stroma.

Dno osłony jest zaopatrzone w występy, które utrzymują tarczę w pewnym oddaleniu od dna.

Uszko, którego boki posiadają stosunkowo wielką szerokość, jest wytłoczone z taśmy metalowej, a jeden jego koniec o większej szerokości, niż reszta uszka, jest osadzony we wklęsłej poprzeczce, która zostaje przymocowywana do jednej z połączonych części. Koniec uszka, służący do wprowadzenia haka, jest zagięty odpowiednio do linii spiralnego wycięcia w tarczy. Dzięki temu osiąga się trwałe połączenie. Ponieważ hak nie jest widoczny z zewnątrz połączonych części, otwór w tarczy, służący do wprowadzania klucza, powinien być tak wykonany, iż wprowadzenie klucza możliwe jest jedynie w jednym położeniu tarczy. W tym celu np. otwór może posiadać kształt półkolisty lub też można stosować klucz o czworokątnym przekroju poprzecznym, zaopatrzonego w nasadę, wsuwaną w odpowiednie wydrążenie ścianki.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania łącznika według wynalazku. Fig. 1 przedstawia łącznik w widoku z boku, fig. 2 — w przekroju podłużnym, fig. 3 — uszko w rzucie poziomym, fig. 4 — odmienne wykonanie łącznika w widoku z boku, a fig. 5 — w przekroju podłużnym.

Osłona 1 o kształcie kolistym posiada uszka 2 z otworami 3 na śruby. W osłonie jest osadzona tarcza 4, zaopatrzone w spiralne wycięcie 5, tak iż na jej powierzchni tworzy się hak 6. Niasada 20 ogranicza przesuwanie tarczy w położeniu otwartym zamka. Otwór czworokątny 7 służy do wprowadzania klucza 8, który wsuwa się w odpowiednie wydrążenie w ścianie. Na krawędzi osłony zastosowano łapki 9, służące do prowadzenia tarczy i zapobiegające jej wypa-

daniu. Druga część zamka składa się z wklęsłej poprzeczki 10 z otworami 11 na śruby. W poprzeczce tej jest ukształtowane uszko 13, którego boki 12 posiadają stosunkowo duże wygięcie. Górny koniec 14 uszka sięga dalej, niż jego boki i jest osadzony w poprzeczce 10, tak iż przy przyśrubowaniu tej ostatniej do jednej z łączonych części poprzeczka i uszko przylegają mocno do tej części. Zewnętrzna powierzchnia 15 dolnego końca uszka 13 wygina się łukowato odpowiednio do kształtu zewnętrznego haka 6, tak iż uszko przylega dokładnie do haka.

Przy wykonaniu według fig. 4 i 5 tarcza 4 posiada dwa wycięcia, a więc dwa hakowate występy 6, 6'. Występy 16 służą do utrzymywania tarczy w pewnym oddaleniu od powierzchni osłony. Środkowa część 17 tarczy względnie jej górny koniec 18 służy jako oparcie do umocowania uszka. Otwór 19 na klucz posiada kształt półkolisty. Otwór ten może posiadać kształt dowolny, np. równobocznego trójkąta.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łącznik do części mebli lub budynków, dający się rozłączać, składający się z uszka i z tarczy kolistej, która jest zaopatrzone w wycięcie spiralne tworzące hak, znamienny tym, że tarcza jest osadzona w osłonie okrągłej i pokręca się wzdłuż obwodu tej osłony.

2. Odmiana łącznika według zastrz. 1, znamienna tym, że tarcza (4) posiada dwa spiralne wycięcia, wykonane w kierunkach przeciwnych, wobec czego tworzą się dwa haki (6, 6').

3. Łącznik według zastrz. 1 i 2, znamienny tym, że tarcza posiada występy (16), utrzymujące ją w pewnym oddaleniu od płaskiego dna osłony.

4. Łącznik według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że uszko (13), wytłoczone z paska, posiada jeden koniec (14) o więk-

szej szerokości niż pozostała część uszka, który jest osadzony we wklęsłej poprzeczce (10), przymocowywanej do jednej z połączonych części.

5. Łącznik według zastrz. 1 — 4, znamienny tym, że koniec uszka, służący do wprowadzenia haka, posiada kształt łuku, odpowiadającego łukowi haka.

6. Łącznik według zastrz. 1 — 5, znamienny tym, że otwór (4) w tarczy posiada taki kształt, iż klucz może być wprowadzany jedynie w jednym położeniu tarczy.

Leo Leopold Levit.
Zastępca: Inż. H. Sokal,
rzecznik patentowy.

